

Arrest

nr. 231 637 van 22 januari 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M.-C. WARLOP
J. Swartenbroucklaan 14
1090 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 26 juli 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 juli 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 oktober 2019 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 8 november 2019.

Gelet op de beschikking van 10 december 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 januari 2020.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat M. WARLOP.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, getiteld “niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)”, waarbij zijn huidig verzoek om

internationale bescherming niet ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van zijn huidig verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen of feiten aangebracht, en beschikt het Commissariaat-generaal evenmin over dergelijke elementen, die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn huidig verzoek om internationale bescherming steunt op dezelfde motieven die hij naar aanleiding van zijn vorig verzoek om internationale bescherming heeft uiteengezet. Hij baseert zich bij zijn huidig verzoek op dezelfde motieven die hij reeds aanhaalde in het kader van zijn vorig verzoek, met name zijn vrees voor vervolging door de militie 'Fasael Hezbollah' omwille van het wedervaren van zijn broer S.. Daarenboven stelde hij dat hij naar aanleiding van zijn aanhoudende problemen met de militie op 10 november 2018 uitgestoten werd door zijn stam. Tot slot zou hij eveneens vogelvrij verklaard zijn door de 'al-Azzawi' stam. Hij vreest bij terugkeer naar Irak te worden gedood.

Ter staving van zijn huidig verzoek legde hij de volgende stukken neer: een print van een foto van graffiti op een muur, een kopie van een brief van de sheikh in verband met zijn verstoting uit de stam en prints van een aantal e-mails van zijn sociaal assistent gericht aan zijn advocaat.

In het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus aangezien hij er niet in geslaagd was aannemelijk te maken dat hij in Irak daadwerkelijk een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag diende te koesteren of dat hij er een reëel risico liep op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) of b) van de Vreemdelingenwet. Vooreerst was het CGVS van mening dat er geen afdoende bewijzen voorhanden waren ter staving van zijn permanente aanwezigheid in Irak gedurende de periode 2015-2017. Vervolgens kon er naar oordeel van het CGVS geen geloof gehecht worden aan zijn problemen ten gevolge van sektarisch geweld gezien deze niet gestaafd werden. Evenmin kon er geloof gehecht worden aan zijn problemen met 'Fasael Hezbollah' die hij naar eigen zeggen ten gevolge van het wedervaren van zijn broer S. zouden viseren. Tot slot oordeelde het CGVS dat er op dat moment voor burgers in Bagdad geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet bestond. Deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd bij arrest nr. X van 30 januari 2019.

3. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

"Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk."

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe

elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming -oud artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet sprak over het al dan niet in overweging nemen van een asiolverzoek, daar waar er in de huidige bepaling sprake is van het al dan niet ontvankelijk verklaren van het volgend verzoek om internationale bescherming-, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van oud artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de Commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

4. Aangezien reeds in het kader van verzoekers vorig verzoek om internationale bescherming werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door hem ingeroepen vrees voor vervolging en gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat verzoeker naar aanleiding van zijn huidig verzoek om internationale bescherming geen elementen bijbrengt die zijn geloofwaardigheid kunnen herstellen of die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt, dient te worden besloten dat verzoeker niet aantoonde in zijn land van herkomst persoonlijke problemen te hebben (gekend). Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt echter vast dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt waaruit blijkt dat hij een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij in wezen niet verder komt dan het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging, en het formuleren van algemene beweringen en kritiek, waarmee hij echter deze bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

5. Een algemene verwijzing naar artikels/rapporten en zijn profiel, volstaat niet om aan te tonen dat hij in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of dit risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke.

In de mate verzoeker doet gelden dat het principe van eenheid van familie van toepassing is daar zijn broer erkend is als vluchteling in België, wijst de Raad er op dat het principe van eenheid van familie niet ingeschreven staat in het Vluchtelingenverdrag, noch in de criteria voor het bekomen van de vluchtelingstatus of de subsidiaire beschermingsstatus vervat in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Elk verzoek om internationale bescherming moet individueel worden onderzocht, waarbij rekening moet worden gehouden met de persoon van de verzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande het verzoek, waardoor verzoeker zich niet zonder meer kan steunen op de erkenning van de vluchtelingenstatus in hoofde van zijn broer teneinde een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

6. Wat de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet betreft, verwijst de Raad integraal naar de omstandige motivering in de bestreden beslissing en de beschikbare informatie waaruit blijkt dat er actueel voor burgers in Bagdad geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van voormelde bepaling van de Vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen elementen bij waaruit kan blijken dat de beschikbare informatie niet (langer) correct zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

7. *Betreffende verzoekers verwijzing naar rechtspraak van deze Raad dient erop te worden gewezen dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentwaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). De rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen betreft individuele gevallen en heeft geen precedentwaarde die bindend is. Elk verzoek om internationale bescherming dient op individuele basis en aan de hand van de hiertoe in concreto aangevoerde elementen onderzocht te worden, zoals in casu geschiedt.*

8. *Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."*

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. X; RvS 13 mei 2014, nr. X).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 31 oktober 2019, voert verzoekende partij aan dat zij zeer veel documenten heeft ingediend waaruit blijkt dat zij verstoten werd door haar stam, hetgeen problematisch is bij terugkeer aangezien haar stam haar niet meer zal beschermen. Verzoekende partij wijst erop dat haar broer werd erkend. Zij is van oordeel dat zij minstens de subsidiaire bescherming moet krijgen en wijst erop dat haar echtgenote en kinderen nog in Irak verblijven en heel veel te lijden hebben en haar zoon psychische problemen kent.

Verzoekende partij voert aan dat zij zeer veel documenten heeft ingediend waaruit blijkt dat zij verstoten werd door haar stam, hetgeen problematisch is bij terugkeer aangezien haar stam haar niet meer zal beschermen. De Raad wijst dienaangaande naar hetgeen de commissaris-generaal terecht heeft vastgesteld: *"U volhardt thans zonder meer in uw voorgaande verklaringen en legt een kopie voor van een document waarmee u meent te kunnen aantonen dat u omwille van uw aanhoudende problemen met 'Fasaal Hezbollah' door uw stam werd verstoten. Het mag duidelijk zijn dat, in het licht van de bevindingen die werden gedaan in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming, het louter herhalen van uw eerdere verklaringen en het afleggen van bijkomende verklaringen die volledig in het verlengde liggen van iets wat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, geenszins kunnen volstaan om de eerdere appreciatie om te vormen. Gezien er geen geloof gehecht kon worden aan uw verklaringen als zou u in Irak problemen hebben gekend met 'Fasaal Hezbollah' is het geenszins duidelijk waarom uw stam u zou hebben verstoten. Uit uw verklaringen blijkt immers uitdrukkelijk dat dit*

een rechtstreeks gevolg zou zijn geweest van uw aanhoudende problemen met deze welbepaalde militie (zie verklaring volgend verzoek, vraag 17). Ook het voorgelegde document kan de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid niet herstellen. Documenten hebben immers slechts bewijswaarde wanneer ze worden neergelegd in het kader van een geloofwaardig en coherent relaas. Zulks is in casu geenszins het geval. Het door u neergelegde document betreft bovendien een loutere kopie waaraan, gezien het makkelijk te vervalsen karakter, hoe dan ook geen bewijswaarde kan worden toegekend. Bovendien blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt dat alle Iraakse documenten eenvoudig tegen betaling verkregen kunnen worden (zie info blauwe map).

Wat betreft de print van een foto waarop een opschrift op de muur te zien is dient te worden opgemerkt dat deze geen enkele aanwijzing bevat dat deze betrekking heeft op uw problemen. Bovendien kan het opschrift op eender welk moment, om éénder welke reden en door éénder wie zijn gemaakt. Evenmin kan uit de voorgelegde print worden afgeleid dat het afgebeelde huis daadwerkelijk het uwe betreft. Er kan bijgevolg evenmin bewijswaarde aan deze foto worden toegekend.

Wat betreft de verschillende e-mails van uw sociaal assistente gericht aan uw advocaat met de vraag een afspraak te maken, moet worden vastgesteld dat deze zich ook op geen enkele wijze uitspreekt over uw beweerde problemen noch deze kan staven. Dat uw sociaal assistent aanhaalt dat u nieuwe informatie heeft over Irak – er wordt echter op geen enkele manier verduidelijkt over welke informatie het hier gaat noch wordt aangetoond op welke wijze dit een ander licht zou kunnen werpen op de eerdere appreciatie – wijzigt ook niets aan voorgaande.” Zij werpt geen ander licht op het voorgaande.

Waar verzoekende partij erop wijst dat haar broer werd erkend, wijst de Raad op de grond in de beschikking waar als volgt wordt gesteld: *“In de mate verzoeker doet gelden dat het principe van eenheid van familie van toepassing is daar zijn broer erkend is als vluchteling in België, wijst de Raad er op dat het principe van eenheid van familie niet ingeschreven staat in het Vluchtelingenverdrag, noch in de criteria voor het bekomen van de vluchtelingstatus of de subsidiaire beschermingsstatus vervat in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Elk verzoek om internationale bescherming moet individueel worden onderzocht, waarbij rekening moet worden gehouden met de persoon van de verzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande het verzoek, waardoor verzoeker zich niet zonder meer kan steunen op de erkenning van de vluchtelingenstatus in hoofde van zijn broer teneinde een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.”*

Bij haar verzoek tot horen van 8 november 2019 heeft verzoekende partij een foto van haar zoon, waarop hij te zien zou zijn met verwondingen aan zijn hoofd en arm, gevoegd. Zij stelt dat haar zoon gewond is geraakt bij een aanval in Bagdad toen hij andere mensen wilde helpen op 28 oktober 2019. De Raad merkt op dat verzoekende partij nalaat een nadere toelichting/uitleg of verdere details te geven omtrent het voorgaande incident, en of dit incident eventueel iets zou te maken hebben met verzoekende partij haar eigen beweerde problemen, en op welke wijze dit incident eventueel een invloed zou kunnen hebben die tot een andere beoordeling van haar huidig verzoek zou kunnen leiden. Uit de foto valt niet af te leiden in welke omstandigheden/op welke wijze verzoekende partij haar zoon deze verwondingen zou hebben opgelopen.

Daarnaast wijst de Raad er nog op dat het loutere feit dat er een nieuw (veiligheids)incident zou hebben plaatsgevonden, dewelke verzoekende partij overigens niet staft aan de hand van artikels/rapporten, op zich niet betekent dat voormelde analyse omtrent de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet achterhaald zou zijn.

Via een aanvullende nota van 5 januari 2020 heeft verzoekende partij een attest, met een vertaling, omtrent de verwondingen die haar zoon zou hebben opgelopen tijdens het voorgaande incident van 28 oktober 2019, en een foto overgemaakt aan de Raad. De Raad merkt op dat het attest in de eerste plaats niets wijzigt aan de voorgaande vaststellingen omtrent het incident. Voorts betreft het een kleurenfotokopie. De Raad hecht geen bewijswaarde aan kleurenfotokopieën omdat deze door knip- en plakwerk gemakkelijk te vervalsen zijn. Daarnaast blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt dat alle Iraakse documenten eenvoudig tegen betaling verkregen kunnen worden. Met betrekking tot de foto laat verzoekende partij na inlichtingen te verschaffen waardoor de Raad niet kan inzien wat verzoekende partij met deze foto zou willen bewijzen/aantonen.

Verzoekende partij beperkt zich voor het overige tot de algemene opmerkingen dat zij van oordeel is dat zij minstens de subsidiaire bescherming moet krijgen, haar echtgenote en kinderen nog in Irak verblijven en heel veel te lijden hebben, en haar zoon psychische problemen kent, zonder echter daadwerkelijke en concrete opmerkingen te formuleren aangaande de in de beschikking van 31 oktober 2019 opgenomen grond. Zij brengt geen valabele argumenten bij die de in voormelde beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen ontkrachten of weerleggen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen). Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig januari tweeduizend twintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS